

VAGA GENERAL

rescat als bancs,
retallades a
sanitat i educació,
reformes laborals,
augment de l'IVA,
privatitzacions,
corrupció...

QUE NO T'
ESPREMEN MÉS!

Organitza't i lluita

L'atac neoliberal i la lluita obrera

1. La crisi

El capital ha decidit canviar les regles de la vida social. Els atacs a la ja precària situació econòmica de la classe treballadora i als drets socials i laborals adquirits en anys de lluita són una mostra clara de la voluntat del capital per destruir el pacte social en què es basava l'anomenat “estat del benestar”.

El amos del món han descobert que, amb l'actual nivell de desenvolupament tecnològic i econòmic, el treball assalariat no els resulta rentable. Aquesta és la raó per la qual els inversors prefereixen exposar llurs capitals en una economia especulativa –que no és res més que un desesperat intent d'estafar-se els uns als altres venent i revenent “productes” financers ficticis– en comptes de fer-ho creant fàbriques en una economia real.

Aquest joc de l'estafa mútua ha acabat esclatant-los a les mans i a això ho han anomenat “crisi”.

La sortida que cerca el capital per a aquesta situació és ben simple: ja que el treball assalariat només els resulta rentable quan els “mercats” estan construint-se –o reconstruint-se, d'ací els famosos “miracles econòmics” de després de la segona guerra mundial–, caldrà abandonar Europa («la vella i podrida Europa») com a camp productiu i reiniciar el procés en zones del món menys desenvolupades. D'Europa ja no els interessen ni els treballadors ni la capacitat productiva. Allò únic que els interessa d'Europa és la riquesa acumulada que encara no els pertany a ells, és a dir, aquella part de la riquesa que encara està en mans dels treballadors, sigui individualment (en forma d'estalvi o de propietat immobiliària), sigui col·lectivament (en forma de la part del salari que té segregada l'estat i que es justifica per mitjà dels serveis socials).

La sortida capitalista a la crisi és prou clara: de la mateixa manera que s'ha espoliat l'Àfrica de les seves riqueses naturals, espoliar Europa de la seva riquesa econòmica i social per explotar feroçment el treball assalariat en una Àsia esclavitzada.

Ens caldrà veure si els treballadors en tenim alguna de sortida a la caòtica situació a què ens han menat l'ambició dels capitalistes i l'estultícia dels polítics.

2. Els interessos dels treballadors

Els treballadors conformem la immensa majoria de la societat, tanmateix som dominats i explotats per una minoria insignificant. El motiu d'aquesta lamentable situació és que poques vegades els treballadors tenen clars llurs propis interessos. L'estat, els intel·lectuals de la burgesia i els grans mitjans de comunicació s'encarreguen de confondre la ment treballadora i fer-li creure que són seus els interessos dels seus explotadors, fins a un grau tan elevat que part dels treballadors creuen llur deure ajudar els explotadors a mantenir sotmesos a la resta dels treballadors o encadenar-los als interessos de la nació, del bé comú, dels mercats (a vegades fent de policies, d'altres fent d'esquirols o de sindicalistes del sistema, d'altres finalment fent de bons ciutadans).

Els únics interessos reals dels treballadors són deixar d'ésser explotats (això és, construir una societat sense explotats ni explotadors) i, mentre segueixin essent explotats, obtenir millores reals de llur situació en la societat (això és, augment real del salari, disminució de la jornada laboral i millora de les condicions de treball i de vida).

Per això els anarcosindicalistes no ens deixem embadalir pels cants de sirena sobre reformes legislatives, per les picabaralles parlamentàries o per les meres protestes en espera de que qui ens escanya afluixi la presa.

Ací i ara, l'anarcosindicalisme reclama:

- la creació d'un salari mínim universal (com universals són el mercat capitalista i l'explotació a què estem sotmesos) de 1.500 € nets mensuals
- l'augment salarial del triple de l'augment real del cost de la vida (una pujada igual a la del cost de la vida no és un augment i una pujada inferior és una disminució)
- la reducció de la jornada màxima legal a 30 hores setmanals i prohibició de les hores extres
- l'existència d'un únic contracte laboral de durada indefinida
- en cas d'acomiadament, un subsidi d'atur indefinit com a mínim igual al salari mínim universal, gestionat per un ens públic però econòmicament a càrrec de la patronal
- uns serveis sanitaris universals i gratuïts
- un ensenyament de qualitat i gratuït des de la llar d'infants fins la universitat

Això són millores reals per als treballadors. Si el sistema no pot o no vol assumir-los, és que ha arribat l'hora de canviar de sistema.

3. La utopia reformista

Des de l'Edat de Pedra fins al segle 20, la humanitat ha fet grans avenços. Ara la pregunta a plantejar-se és: pot el capitalisme oferir-nos un futur de progrés? és a dir, pot oferir millores reals a les condicions de vida de la humanitat?

L'únic motiu que mou el sistema capitalista és l'obtenció de beneficis econòmics. Ara bé, a l'actualitat els dos grans mitjans d'obtenir beneficis són l'especulació financera (i n'estem patint les conseqüències) i la indústria de la destrucció: la guerra és el millor negoci per al capital. Aquest és l'únic futur que pot oferir-nos el capitalisme: estafa i destrucció, misèria i mort.

Tanmateix mai en tota la història de la humanitat no s'havia assolit un nivell de desenvolupament tecnològic com l'actual que permetria cobrir les necessitats de tota la humanitat amb només evitar la producció i el consum superflus i utilitzar tot el potencial productiu per satisfer les necessitats reals.

Allò únic que impedeix seguir aquest camí és el fet de què tota la producció, tota l'economia, està orientada a l'obtenció de beneficis econòmics ràpids i creixents per a una minoria explotadora. Això és el que caracteritza la societat capitalista i això és el que fa que la societat més desenvolupada tècnicament i material de tota la història només sigui capaç de produir atur a les zones desenvolupades i misèria a les més endarrerides.

Per aquesta raó tots els projectes de reforma –tan els ben intencionats, com els que són meres cortines de fum– són autèntiques utopies, projectes irrealitzables que només serveixen per a endarrerir la presa de consciència de què l'única sortida racional, l'única solució realitzable, és la construcció d'una societat en què l'objectiu de la producció sigui la satisfacció de les necessitats humanes.

Per això l'anarcosindicalisme grava a les seves banderes la consigna de *repartiment del treball i de la riquesa*.

Repartir el treball significa que tots els membres de la societat han d'aportar llur esforç a la tasca productiva en la mida en què puguin; repartir la riquesa significa que el producte del treball sigui gaudit per tots i no només per una minoria privilegiada. Així, l'única sortida real al marasme del capitalisme és la construcció d'una societat que es guii pel principi bàsic de l'anarcocomunisme: *de cadascú segons la seva capacitat i a*

cadascú segons les seves necessitats.

4. La societat llibertària

La societat que volem construir es basa en dos pilars fonamentals: la democràcia econòmica i la democràcia directa.

La democràcia directa, és a dir, una estructura social basada en la sobirania de les assemblees locals i el pacte federatiu entre elles. Una democràcia que es nega a delegar son poder en cap representant permanent.

La democràcia econòmica, això és, la capacitat del conjunt de la població per decidir sobre els objectius de l'economia i els mitjans per assolir-los, només pot basar-se en la igualtat tots els ciutadans, és a dir, en la propietat col·lectiva dels mitjans de producció i del producte del treball.

La nostra meta és la construcció de la societat llibertària: una societat sense classes i sense poder polític, en la que la producció estigui orientada a la satisfacció de necessitats humanes en comptes de a l'obtenció de beneficis econòmics. És a dir, cerquem una societat igualitària i lliure.

5. La vaga general

La base de tot poder social consisteix en el control del procés productiu. I el procés productiu està a les nostres mans. Les empreses funcionen o no, segons si nosaltres treballem o no. Els treballadors tenim un poder immens del que no som conscients.

La vaga general és l'arma més potent que tenim els treballadors per iniciar la transformació de la societat. Si els treballadors tenim clars els nostres interessos i objectius i ens organitzem, amb una vaga general indefinida podem reduir a la impotència el monstre capitalista i començar a crear la nova societat llibertària.

Per això, els anarcosindicalistes proposem la consigna de la vaga general indefinida com a eina per acabar amb l'explotació i iniciar el procés de transformació. Aquesta vaga general requereix de la unitat i l'organització dels treballadors. Aquest és el motiu de què proposem un seguit de vagues generals de 24 hores, com preparació del camí que mena a la vaga general revolucionària.

Nosaltres no ens enganyem, sabem que amb una vaga de 24 hores no farem recular el neoliberalisme ni recuperarem els drets que ens han arrabassat, però aquestes vagues limitades ens permeten realitzar jornades de lluita en les que enfortim la nostra unitat i organització de classe, participem en debats que ens permeten aclarir els nostres objectius i copsar la nostra capacitat de mobilització, a banda de mostrar a l'enemic capitalista i al conjunt de la societat el nostre rebuig a les polítiques antiobreres de la "democràcia" i la nostra ferma decisió de respondre a qualsevol atac als nostres drets.

L'actual atac neoliberal no pot quedar sense resposta. Per això, la CGT convoca vaga general de 24 hores per aquesta tardor. Vaga general i jornada de lluita

- **pel repartiment del treball i de la riquesa**
- **per l'autoorganització dels treballadors**
- **contra les retallades i les privatitzacions**